

BERNARDO FERNÁNDEZ

ZWART IJS

Lizzy Zubiaga en Andrea Mijangos, beiden aan een kant van de wet:
een confrontatie tussen deze twee formidabele vrouwen kan niet
uitblijven ...

SIGNATUUR NOIR

Over het boek

Lizzy Zubiaga – bazin van het Constanza-kartel en verzamelaar van *edgy* kunst – wil de meest elegante synthetische drug aan alle consumenten ter wereld kunnen aanbieden. Opdracht tot de creatie ervan geeft zij aan el Médico, tevens huurmoordenaar. Hij moet het scheikundige ei van Columbus vinden voor het creëren van dit revolutionaire ‘zwarte ijs’, koste wat het kost. Lizzy heerst met harde hand over haar rijk en ambities. Andrea Mijangos, een robuuste rechercheur die opvalt door haar omvang, maar ook door haar kundigheid en totale gebrek aan respect voor bijna iedereen, komt Lizzy op het spoor, nadat el Médico Andrea’s minnaar heeft gedood en Andrea op eigen houtje op onderzoek uitgaat.

Wat Lizzy voortdrijft is de zucht naar meer macht, meer geld, en raffinement. Andrea is uit op wraak door hartzeer. Een confrontatie tussen de twee formidabele dames kan niet uitblijven.

Met deze elektriserende roman combineert Bernardo Fernández de popcultuur met de traditie van de roman *noir* in de eerste ‘postnarco’ geschiedenis van de Mexicaanse literatuur.

De pers over Fernández’ roman *Drakenogen*

‘Elk woord is raak, geen zin is teveel. Moeiteloos neemt Fernández de lezer mee naar verschillende tijden en continenten.– *Elsevier*

‘**** Probleemloos verzint Bernardo Fernández een complete Chinese ondergrondse stad. () Fernández komt ermee weg omdat hij het allemaal zo vanzelfsprekend vertelt.– *de Volkskrant*

‘Er is legio ruimte voor fabels en legendes die met angst, eerbied en betovering werden doorverteld, en die een onweerstaanbare aantrekkingskracht uitoefenen op avonturiers. Fernández heeft daar met zijn beeldrijke proza de juiste tone of voice voor gevonden – Nu.nl

‘Het is alleen zo jammer dat het zo dun is ...’ – Boekverkoper.nl

Over de auteur

Bernardo Fernández (1972, Mexico-Stad) schrijft romans, kinderboeken en graphic novels, waarbij hij zelf de tekeningen maakt. Met *Zwart ijs* won hij de eerste Premio Grijalbo de Novela. Signatuur gaf eerder *Drakenogen* uit.

Zijn werk werd vertaald naar het Engels, Frans, Duits, Nederlands en Chinees. Momenteel verdeelt hij zijn tijd tussen schrijven, tekenen, de universiteit en taekwondo. Hij woont in Mexico-Stad met zijn vrouw en dochtertje.

Van dezelfde auteur

Drakenogen

Wilt u op de hoogte worden gehouden van de romans en literaire thrillers van uitgeverij Signatuur? Meldt u zich dan aan voor de literaire nieuwsbrief via onze website www.uitgeverijsignatuur.nl

© Bernardo Fernández
c/o Guillermo Schavelzon & Asoc., Agencia Literaria
www.schavelzon.com
Oorspronkelijke titel: Hielo negro
Vertaald uit het Spaans door Jacqueline Visscher
© 2011 uitgeverij Signatuur, Utrecht en Jacqueline Visscher
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagfoto: Nikki Smith/ Arcangel Images/ HH
Typografie: Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN paperback 978 90 5672 416 0
ISBN e-book 978 90 449 6576 6
NUR 305

Bernardo Fernández

Zwart ijs

Vertaald door Jacqueline Visscher

SIGNATUUR

2012

Er is maar een enkeling met wie ik rug aan rug in een vuurgevecht zou willen zitten. Een van hen is Paco Hagenbeck, en daarom is deze roman aan hem opgedragen.

Love is a negative form of hate.

– ROGER ZELAZNY, *This Immortal*

1

Vijftien minuten voor zijn kop aan flarden werd geschoten, beëindigde veiligheidsagent Ceferino Martínez, bijgenaamd el Oaxaca, zijn laatste ronde van de avond.

‘Twee-veertien, hier zevenentwintig, meldt zestien,’ informeerde hij de centrale via de radio toen hij terug was in zijn bewakersshok. Alles was rustig.

Hij ging op de stoel zitten, maakte de knoop van zijn stropdas wat losser en stemde de radio af op de zender Sabrosita.

Met zijn tong bevochtigde hij het uiteinde van een Delicado zonder filter; hij hield van de zoete smaak van het rijstpapier. Voor hij hem aanstak, liet hij hem even tussen zijn lippen bungelen, zoals hij agenten in films zag doen. Hij inhaleerde diep en blies een blauwige rooksluier uit.

Hij hoefde alleen nog te wachten tot zijn aflossing over een kwartier kwam, precies om middernacht.

Hij nam een tweede trek van zijn sigaret. Tijdens het uitblazen bestudeerde hij aandachtig de dansende rook. Hij vond de kringelende vormen bijzonder sensueel.

Ze deden hem denken aan de billen van zijn vrouw.

Vierentwintig uur eerder was hij voor zijn bewakingsdienst gearriveerd, nog opgewonden nadat hij Margarita had gepakt op de tafel in de kleine woning die ze in Iztapalapa huurden.

Het paar was afkomstig uit het kustgebied van de staat Oaxaca en had zich in de gevaarlijke wijk La Minerva gevestigd. Zij werkte als dienstmeid. Ceferino was tuinman geweest voor hij zijn stek gevonden had als veiligheidsagent.

Na een huwelijk van tien jaar en drie kinderen vond el Oaxaca de billen van zijn vrouw nog steeds onweerstaanbaar. Hij werd geboeid door de vloeiende lijn waarmee haar taille overging in haar heupen, door de perzikachtige textuur van dat donkere achterwerk waar hij meestal eerst met zijn tong overheen glee-

voor hij er met zijn tanden op aanviel.

Dat was waar de beveiligger aan dacht toen hij op de laatste hap *tamal* kauwde die zijn vrouw Margarita hem als avondeten had opgediend, terwijl zij intussen met de vaat bezig was.

De echtgenote boog voorover om het afwasmiddel te pakken toen ze de handen van haar man voelde, die haar wellustig betastten.

‘De kinderen ...’ mompelde ze, op voorhand wel wetend dat het geen zin had. Haar kinderen zouden zich slapend houden, doodsbenaauwd voor de woede van hun vader.

Inmiddels had Ceferino haar rok omhooggeschoven en haar broekje naar beneden getrokken. Al snel voelde Margarita de pijnlijke beten in haar vlees doordringen. Ze dacht aan de sporen die ze nalieten.

‘Je doet me pijn,’ zei ze, zachtjes protesterend. Zich ervan bewust dat smeken geen zin had, sloot ze haar ogen. Ze voelde de eerste stoot.

Ze hoorde haar man kreunen. Ze beet op haar lip. Ceferino hield er niet van als ze ging jammeren. Na een paar minuten was alles voorbij; alleen de pijn bleef. Ze zakte in elkaar op de vloer, slikte haar tranen in, onderdrukte haar snikken. Ze was bang haar echtgenoot kwaad te maken.

‘En waag het niet te gaan lopen hoeren en snoeren, want dan zul je wat beleven!’ waarschuwde Ceferino toen hij wegging en intussen zijn gulp dichtdeed.

Vierentwintig uur later kreeg de beveiligger in het bewakershok bij de herinnering opnieuw een erectie. Wacht nou tot ik thuis ben, kloothommel, dacht hij al rokend.

Als halve analfabeet had el Oaxaca met een vervalst certificaat, dat hij op de Plaza de Santo Domingo had gekocht, naar de baan gesolliciteerd.

Tijdens de training bij Cancerbero, het particuliere beveiligingsbedrijf waarvoor hij werkte, had hij er weinig last van gehad dat hij de lagere school niet had afgemaakt. Als tuinman was Ceferino Martínez zijn roeping misgelopen: hij was een geboren agent.

Van weinig dingen had hij zo genoten als van het leren schieten en de knuppel hanteren. Wanneer hij na de training iets

met zijn maten was gaan drinken en bezopen thuiskwam, had hij de zogeheten overtuigings- en overheersingstechnieken diverse malen op Margarita en de kinderen in praktijk gebracht.

Het beste was nog wel dat ze geen sporen of blauwe plekken achterlieten.

Bewakingsdienst Cancerbero nv was een particulier beveiligingsbedrijf dat was opgericht door generaal Díaz Barriga – expert op het gebied van nationale veiligheid en elitestoottroepen –, die jaren eerder het leven had gelaten bij een vliegtuigongeluk.

Het bedrijf werd nu geleid door de weduwe van de militair, doña Conchita, een zachtaardige oude vrouw met een passie voor vuurwapens en overtuigingstechnieken.

Ceferino, die voor de Díaz Barriga's was begonnen de tuin van hun huis in de wijk Polanco te verzorgen, had met zijn lach en niet-aflatende ijver de sympathie van het echtpaar gewonnen.

Met de jaren en na de dood van de generaal werd de man uit Oaxaca dankzij zijn ambitie en zijn inzet tijdens de training een van doña Conchita's lievelingen.

Daarom verbaasde het niemand dat Ceferino, el Oaxaca, snel opklom bij de firma Cancerbero en het tot opzichter bracht. Tegenwoordig stond hij aan het hoofd van een ploeg die het medisch laboratorium Cubilsa bewaakte.

Het was een rustig baantje en hij had geen klagen, behalve op dagen als deze, als er een lading pseudo-efedrine bij het laboratorium arriveerde. De container werd geëscorteerd door soldaten, alsof het om een atoombom ging.

Het administratieve, het technische en het beveiligingspersoneel van het bedrijf moest in drievoud tekenen voor de ontvangst van het goedje en het materiaal vervolgens aan een nauwgezette inspectie onderwerpen.

‘Het lijkt wel of die klootzakken coke komen brengen,’ zei el Oaxaca zachtjes tegen Goyita, een streekgenoot van hem uit Cuicatlán die onder hem werkte.

‘Heftig spul, ze gebruiken het voor hoestdrankjes,’ antwoordde Goyo. ‘Dat zei Aidita, een van de scheikundigen, tegen me. Die blonde.’

Ceferino wist precies over wie Goyo het had. Vaak had hij

zijn ogen gesloten als hij zijn vrouw van achteren nam en zich dan voorgesteld dat het de laborante was.

De procedure nam verscheidene uren in beslag, tot verveling van alle aanwezigen.

Rond acht uur vertrokken de soldaten. Tegen tien was het laboratorium leeg en lag de twee ton van het goedje in de opslagruimte.

Om halftwaalf, na een vruchteloos bezoek aan het toilet vanwege zijn chronische obstipatie, maakte Ceferino een laatste ronde door het laboratorium voor zijn collega-bewakers hem zouden komen aflossen.

Elke ploeg bestond uit een vaste groep van zes mannen die vierentwintig uur werkten, om er daarna evenzoveel vrij te hebben. Meer had een klein laboratorium als Cubilsa niet nodig.

El Oaxaca rookte tot de peuk zijn lippen brandde, zoals in de tijd dat hij joints rookte. Daar was hij mee gestopt toen doña Conchita de maandelijkse dopingtest had ingesteld.

Goyo zei dat de urineproef negatief was als je twee grote flessen Gatorade blauw dronk. Maar los van het feit dat dat el Oaxaca een dure toestand leek, hield hij niet van die troep. Hij hield zich liever in; hij mocht zijn bazin niet teleurstellen.

Dat nam niet weg dat hij telkens wanneer hij naar zijn dorp ging een paar kilo van het goeie spul meebracht. Zijn beste klant was een collega uit de andere ploeg, een grote kerel uit de kuststreek die ze kleine Acapulco noemden omdat hij zo enorm was. Wat kan die klootzak blowen, dacht Ceferino vrolijk. Hij had nooit gezien dat el Acapulco op de dopingtest positief bleek. En evenmin dat hij Gatorade blauw dronk.

Hij trapte de peuk met zijn laars uit. 'Ik hoop maar dat je sterft,' zong Pesado op de radio.

Vijf minuten voor hij stierf, sloot Ceferino zijn ogen en dacht aan Vanessa, de dochter van een hoerenmadam in Pochutla, die hem verdomme had afgewezen. Met zijn ogen dicht neuriede hij de tekst vurig mee; elk woord brandde hem op de lippen. Hij zag de donkere ogen van Vanes onder haar zware wenkbrauwen voor zich, kon haar bijna aanraken.

De deurbel rukte hem uit zijn mijmeringen.

Kut, drie minuten te vroeg, dacht hij nadat hij had gekeken

hoe laat het was. Een van de procedures van Cancerbero was dat alle horloges gelijk werden gezet.

Op de monitor keek el Acapulco hem met een afwezige blik aan.

‘Drie-veertien,’ zei Ceferino tegen het beeldscherm.

‘Zestien,’ antwoordde el Acapulco verstrooid.

‘Grieperig, kerel?’

‘Neu ...’ reageerde zijn collega zonder dat Ceferino zijn lippen zag bewegen.

‘Ik kom,’ kondigde hij aan, en hij liep naar de deur. Daar toetste hij de code in die de sloten ontgrendelde.

‘Verdomme, Aca, je bent helemaal van de wereld. Ik heb je al eerder gezegd dat je niet moet gebruiken als je dienst hebt. Als de doña je snapt, hangt ze je op aan je ballen,’ zei el Oaxaca terwijl hij de deur opendeed.

De man uit Guerrero gaf geen antwoord.

‘Wat heb jij nou?’

De baas van de nieuwe ploeg zakte voor de ogen van Ceferino in elkaar, die het lichaam van zijn collega maar net kon ontwijken. Toen de man vooroverviel, ontdekte hij de vleesvork die onder in de nek van el Acapulco was geplant, op de plek waar die overgaat in de rug.

El Oaxaca wist niet wat hij moest doen. Een schreeuw bleef in zijn keel steken. Hij trok zijn pistool uit de holster. Hij zou hebben geschoten toen hij opkeek als hij geen gorilla met een geweer voor zich had zien staan.

De seconde die hij aarzelde kostte hem het leven.

Als hij meer tijd had gehad, zou hij hebben gezien dat voor hem een als aap verklede man stond. Maar in de verwarring van het moment richtte de aap de dubbele loop van zijn Mossberg-geweer, mikte tussen de ogen van el Oaxaca en vuurde.

Tegen de tijd dat het lichaam van Ceferino Martínez achterover op de grond viel, was hij al dood. Anders had hij wellicht genoten van de bijna wonderbaarlijke wijze waarop de darmspasmen hem van zijn obstipatie verlostten.

Waarschijnlijk had hij het ook wel grappig gevonden om te zien dat een commando in gorillapakken en op rolschaatsen Laboratorium Cubilsa nv binnenkwam en de andere vijf bewa-

kers van zijn ploeg in amper een paar minuten tot lijken reduceerde.

Een komische scène, een film waardig.

Dat de apen een bestelbus hadden en dat ze de twee ton pseudo-efedrine inlaadden had el Oaxaca vast minder amusant gevonden. De volgende dag zou de pleuris uitbreken. Doña Conchita zou hem aan zijn ballen ophangen, zoals hij zo graag herhaalde.

Gelukkig voor hem was hij dood.

2

‘Wat is dat voor geluid?’

In de nacht is alleen stilte te horen. Een paar krekels in de verte. Een krassende grote vogel. De twee mannen houden de wacht naast een zwarte pick-up met geblindeerde ruiten.

Achter hen verheft zich daar in the middle of nowhere eenzaam een loods.

Opeens horen ze een schot.

‘Wat is dat voor geluid?’

‘Wat zou dat zijn, eikel? Het pistool.’

‘Nee, serieus, wat is dat voor geluid?’

Ze zwijgen allebei. De berggeluiden weerkaatsen in de schaduwen. In het duister is het gezicht van de ander niet te onderscheiden. Alleen het gloeiende uiteinde van hun sigaret dat oplicht wanneer ze een trek nemen.

Nog een schot.

‘Hoorde je dat?’

‘Zeik niet, man.’

‘Lui...’

Als van verre is achter de golfplaten van de loods geschreeuw te horen. Nog een schot.

‘Wat nou weer, eikel?’

‘De bazin. Ze zingt ...’

De twee huurmoordenaars luisteren geconcentreerd. Als een zacht gemurmel horen ze Lizzy Zubiaga’s stem: ‘... twaalf olifanten schommelen op het web van een spin ...’

Het woord ‘spin’ valt samen met een schot. Daarmee dooft de laatste stem die schreeuwt.

Opnieuw stilte.

‘Dat wijf is hartstikke gestoord ...’

Hij maakt zijn zin niet af. De loodsdeur gaat open. Lizzy wandelt naar buiten. In de duisternis weten de twee huurmoorde-

naars dat het pistool van hun bazin, een Colt Government, nog rookt.

‘Klaar. Nieuwe installatie. We gaan.’

Ze stappen in de zwarte Lobo en rijden in stilte weg. Geen van de twee mannen durft haar te vragen waarom ze zong.

Een anoniem telefoontje leidt de politie de volgende dag naar een loods buiten Mazatlán. De officier van het Mexicaanse OM gaat chagrijnig op weg naar de plek. Hij heeft een fikse kater.

Hij stapt uit de patrouillewagen en loopt naar de deur van het golfijzeren gebouw. Het is er vergeven van de agenten en journalisten.

‘Nu zijn ze te ver gegaan,’ zegt de forensisch onderzoeker bij wijze van groet als hij het gebouw uit komt.

De officier begrijpt het pas als hij binnen is. Hij slaat bijna achterover.

In plaats van een boodschap aan een rivaliserend kartel, dreigementen gericht aan de politie of waarschuwingen tussen *narcos* onderling zijn er bij de twaalf lijken met nekschot een smiley en een tekst op de wand gespoten: HAVE A NICE DAY!!!

3

‘Vuur.’

Zodra ik het bevel hoor, schiet ik.

Het eerste schot raakt hem precies tussen zijn ogen.

Ik stel me zijn opengebarsten schedel voor, de hersenmassa die ontzet via het achterhoofd ontsnapt.

Het tweede schot komt midden in de borst terecht. Goed genoeg om de longen als twee waterballonnen uit elkaar te laten spatten, terwijl een derde kogel tussen de heupen belandt.

De door de baan van het projectiel verwoeste genitaliën doen er niet toe: de onherstelbare schade aan de ruggenwervel zorgt ervoor dat hij nooit meer zal lopen.

Jammer dat het een schietpop is.

‘Heel goed, Andrea, dertig seconden,’ zegt Martínez, mijn instructeur.

Ik laat het wapen zakken.

Ondanks de gehoorbescherming zoemen mijn oren. Mijn onderarm doet pijn van de terugslag van het wapen.

Het is een pijn waarvan ik hou. Een goede manier om de dag te beginnen.

Martínez, agent en veteraan van het nationale inlichtingen- en veiligheidscentrum SICEN, inspecteert de resten van de pop. Ze zeggen dat hij heel dicht bij de politicus don Fernando Gutiérrez Barrios stond. Dat hij een boezemvriend van Coello Trejo’s vader was.

Niets van dat alles hielp hem toen een van de vele zuiveringen bij de politie begon.

Hij had mazzel. Hij eindigde niet dood of in de gevangenis, zoals veel van zijn collega’s.

Hij werd gered doordat hij een eersteklas schutter was. Daarom kreeg hij het baantje van instructeur op de schietbaan.

Volgens de verhalen kon hij een in de lucht zwevende ballon raken.

Geen twijfel mogelijk, de tijd verwoest alles, denk ik, terwijl de oude man de vlakke figuur inspecteert die ik daarnet aan flarden heb geschoten.

Een figuur met menselijke vormen en drie rokende gaten.

De zwavelgeur van het kruit hangt in de lucht. De eerste keer dat ik die rook dacht ik dat iemand met rotte eieren had ge-gooid. Of dat we ons vlak bij een open afvoerput bevonden.

‘Arme kerel.’ Voor Martínez staat dit gelijk aan een compliment.

Hij kijkt naar me op terwijl hij een sigaret uit zijn jack haalt. Hij steekt hem aan en inhaleert voordat hij zegt: ‘U kunt gaan, agent Mijangos.’

Ik maak een halve draai en loop weg zonder gedag te zeggen. Onmiddellijk voel ik zijn blik op mijn billen. Zoals alle kerels houdt hij ervan grote stevige wijven te pakken.

Nooit om serieus iets met hen te beginnen.

Een keer betrapte ik hem erop dat hij naar mijn tieten loerde toen ik mijn wapen schoonmaakte. Sindsdien kan hij me niet meer in de ogen kijken. Kerels hebben geen vertrouwen in ons. Ze geloven niet dat een vrouw even hard kan zijn als een man.

Tot ze me zien schieten.

Dan pas respecteren ze me. Ik moest het ze van meet af aan bewijzen.

Het ging zo: we patrouilleerden in de straten van de wijk Doctores. Die krijgen beginnelingen altijd toegewezen. Ik was met Bustamante, een agent die een paar maanden van zijn pensioen af zat.

We baalden allebei. Hij omdat hij een vrouw toegewezen had gekregen. Ik omdat ze me bij een oude vent hadden gezet.

‘Kutwijven, wat een gezeik ...’ mompelde de oude de hele tijd. Hij spuwde zijn verwensing er binnensmonds uit wanneer hij maar de kans kreeg.

Voor de variatie deed hij soms alsof hij een kerel bij zich had.

‘Zag je die billen? Geweldig, man, wedden dat je haar zou willen pakken?’

Ik wist nooit wat ik moest antwoorden.

Bustamante was een klootzak. Hij had twee of drie echtgeno-

tes en een heel stel liefjes. Hij had een zwak voor jonge grietjes.

‘Wacht effe, ben zo terug,’ zei hij voor een appartementen-complex. Hij stapte uit de patrouillewagen en gebaarde naar een vrouw, altijd heel jong, dat ze bij hem moest komen. Nog maar net achttien. Dat wil ik althans graag geloven.

Dan liet hij me daar wachten, met het knetterende geruis van de radio.

Tien, twaalf minuten.

Hij kwam teruglopen en fatsoeneerde intussen zijn stropdas. Naar zaad ruikend.

‘Top, man. Je moet in vorm blijven.’

En hij trok op.

Zijn favoriete sport was afpersen. Hij ging naar een bar. Zodra de eigenaar hem zag binnenkomen, trok hij wit weg.

‘W... wat is er, kapi? Alweer hier?’ zeiden ze doorgaans nerveus tegen hem.

‘Doe me een *cubita*, Fermín. En wil jij een glaasje fris, meisje?’ vroeg hij me dan.

Hij kende de zaakjes van de eigenaren vanbuiten. Daarom vroeg hij altijd wat er te snacken viel.

Hij vrat als een varken, vertrok vervolgens zonder te betalen.

‘Schrijf maar op, makker,’ en hij boerde ten afscheid.

Bij oproepen van de centrale drukte hij zich zo veel mogelijk. Telkens wanneer de radio klonk pakte hij de krant – hij las de *Esto* – en deed of hij er helemaal in verdiept was.

Hij reageerde alleen als het om kruimeldiefstalletjes ging: gestolen mobieltjes, oude vrouwen die van hun tasje waren beroofd, dat soort zaken.

Tot er op een keer – we werkten inmiddels een week samen – een oproep klonk. Er was een overval gaande op een wasserij twee blokken bij ons vandaan.

Aangezien ik achter het stuur zat – hij zat een paar gestoomde taco’s te eten –, trok ik onmiddellijk op.

‘Ho, meisje, waar ga je heen?’

Binnen drie minuten was ik ter plaatse. Toen ik uit de patrouillewagen stapte had ik mijn wapen al getrokken, een oude Star 380 die ze me bij het korps hadden gegeven.

Het was mijn eerste overval.

‘Godver, nou is alles naar de klote!’ schreeuwde die vent, al zwaaiend met een pistool. Het bleek een oude revolver.

‘Laat je wapen zakken, klootzak!’ beval ik.

‘Godver, nou is alles naar de klote, godverdomme ...!’ brulde die kerel als een mantra. Hij had een bivakmuts op.

‘Haal geen stommiteiten uit, meisje,’ siste Bustamante, die zijn pistool niet eens getrokken had.

‘Laat je wapen zakken,’ herhaalde ik.

De man hield het niet meer. Hij vuurde op onze patrouillewagen; het was zo’n slecht schot dat hij de pit raakte. Daarna rende hij weg.

‘Staan blijven, klootzak!’ schreeuwde ik hem achterna. Hij was snel.

Hij blafte als een woeste hond.

De mensen gingen voor ons opzij. Die idioot schoot nog een keer.

We renden drie straten.

‘Blijf staan! Je bent de lul!’

Hij stond abrupt stil. Draaide zich om. Richtte zijn wapen op me.

De wereld om ons heen viel stil.

Ik zag het gat van de loop recht tussen mijn ogen gericht.

Hij haalde de trekker over, verscheurde de stilte.

De eerste kogel kwam in zijn borst terecht. De tweede in zijn maag.

Ik was sneller dan hij.

Bustamante kwam puffend aanlopen. Hij bleef er bijna in.

Hij zakte op zijn knieën bij het lichaam van de overvaller en trok de bivakmuts van zijn hoofd.

Ouder dan zeventien kon de jongen niet zijn.

‘Tering, Mijangos. Je bent goed.’

Hij sloeg zijn ogen op en keek me aan. Daar, geknield op straat, lachte hij voor het eerst naar me.

‘Agent Mijangos, voor u.’

Ik zat in de nesten. Strikt genomen had ik hem vermoord. Mijn eerste dode. De enige die je je herinnert.

De officier verzocht een voor mij gunstig rapport op te maken. Ik sta bij hem in het krijt.

Twee weken voor hij met pensioen ging werd Bustamante vermoord.

Iemand moest het zat zijn geworden om hem gratis van eten te voorzien.

Zes jaar bij het leger. Vier bij de antiovervaldivisie voor de noordwestelijke regio van het Mexicaanse OM.

En nu hier.

Waar zou een vrouw als ik anders een plekje kunnen vinden? Als kleuterjuf? Haren knippen in een kapsalon? Op een bureau voor grafisch ontwerpen?

Als huisvrouw?

Te groot. Te hard.

‘Erg veel ham voor twee eieren,’ zei een imbeciel een keer achter me toen ik op de middelbare school zat, in Cadereyta. Ik hoorde het toevallig.

Op de grond bleef hij maar sorry zeggen, nadat ik hem de tanden uit zijn bek had getrapt.

Daarna zei niemand meer iets over me.

Na de schietoefening ga ik naar de sportzaal om wat te trainen. Dumbs. Twaalf kilo. Zes series van veertig. Op dat tijdstip is er niemand.

Ik eindig met een halfuurtje op de loopband.

Bezweet loop ik naar de damesdouches. In de gang kom ik el Chaparro tegen.

Hij knipoogt.

Ik loop gewoon door, alsof ik niets heb gezien.

‘Hoi, Andy,’ begroet Karina me als ik de doucheruimte binnenkom.

‘Hoi,’ antwoord ik automatisch.

Niemand snapt wat zij bij de politie doet. Ze is knap, bijna mooi. Met haar lengte zou ze zo model kunnen zijn. En ze is best aardig. Zelfs ik mag haar wel. Misschien houdt ze ervan omringd te zijn door mannen. En aangezien ik geen concurrentie ben ...

‘Hoe ging je schietsessie?’ vraagt ze van onder de douche. Zij heeft twee uur gesport.

‘Je kent het wel, Martínez. Ouwe zeikstraal,’ antwoord ik terwijl ik onder de ijskoude straal ga staan.

‘Let maar niet op hem.’

We wassen ons zwijgend. Ik weet nooit wat ik tegen een andere blote vrouw moet zeggen. Karina verbreekt de stilte.

‘Jeetje, Andrea, wat een geweldige billen heb je.’

Ik krijg een kop als een boei.

‘V... vind je? Ze zijn te groot.’

‘Kan, maar wel heel stevig. En je hebt bijna geen cellulitis. Heel weinig maar.’

Als vanzelf gaan mijn ogen naar haar dijen. Zelfs zij had last van cellulitis.

‘Je zou er meer van moeten profiteren, joh, want je ziet er heel goed uit,’ en ze geeft me een tikje op mijn kont, waardoor ik verstijf. ‘Tot later.’

In de deuropening van de doucheruimte draait ze zich om en zegt: ‘En er is nog iets wat ik aan je bewonder.’

Ik hoor haar zwijgend aan. Wat kan ze aan mij nou leuk vinden?

‘Je stijl. Altijd als ik je zie moet ik aan zo’n heavy rockster denken.’

‘Heavy’ is een adjectief dat ze altijd al op me hebben geplakt.

‘En ik,’ gaat ze verder, ‘zal altijd de secretaresse lijken. Zakenlijk, maar altijd de secretaresse.’

Ik zie haar weggaan.

Er gaan twee of drie minuten voorbij zonder dat ik me kan verroeren. Ik voel de contouren van haar hand nog alsof ze mijn achterwerk gebrandmerkt heeft.

Ik had haar nek moeten breken.

Maar ik moet toegeven dat het me ergens wel beviel wat ze zei.

Iemand vindt mijn stijl leuk.

Een halfuur later, als ik op mijn motor op weg ben naar het bureau, gaat mijn mobiel. Rubalcava, mijn chef.

‘Tot uw orders.’

‘Mijangos, ga als de bliksem naar laboratorium Cubilsa, in de Miguel Ángel de Quevedo. Een negenenveertig-vijftig.’ De code voor een overval met geweld.

‘Hoeveel zijn er koud?’

‘Twaalf. Allemaal beveiligingsagenten. Robles is al ter plaatse.’

Hij heeft het over el Járcor, mijn patrouillemaatje. Hij is ex-punk, nu fan van hardcore, *járcor* op z'n Spaans. Daarom wordt hij zo genoemd. Ik ben metal. We kunnen goed met elkaar overweg. We wisselen cd's en politieromannetjes uit.

‘Ik vlieg al, chef.’

Ik kwam vanaf de schietbaan in Cabeza de Juárez. Ik neem de Zaragoza naar de Viaducto, dan de Tlalpan in zuidelijke richting en ik slinger tussen de auto's door, die vanwege de drukte stilstaan. De bestuurders draaien allemaal hun hoofd om om naar die dikke op de motor te kijken. Ik zou ze graag de vinger geven.

De hele weg luister ik naar Fear Factory op mijn iPod.

4

Negen uur 's avonds. Tabaquito, veertien jaar, rolt met zijn skateboard door de straten van Polígono Almanjayar, de gevaarlijkste woonwijk van Granada. Een van de slechtste buurten van Andalusië. Van heel Spanje.

In het voorbijgaan groet hij verscheidene vrienden. Op elke hoek is een vuurtje te vinden waar de jongens om beurten een slok uit een fles, een hijs van een joint nemen.

Een Mercedes gaat naast de jongen rijden. Vanuit het raampje gebaart een blanke vrouw met groene ogen en gekleed voor een feestje naar hem.

Tabaquito stopt ter hoogte van het raampje.

'Coke?' vraagt ze.

Het zigeunerjoch schudt smalend zijn hoofd.

'Ice,' antwoordt hij. Hij spreekt het uit als 'aigh', met een Andalusisch accent.

'Wat is dat?' vraagt de man achter het stuur, duidelijk een jonge manager van een internationaal bedrijf.

'EMME DEE AA. As jullie dat niet kennen, verdienen jullie 't niet,' antwoordt Tabaquito terwijl hij zich opmaakt weer weg te rollen.

'Hoeveel?' hoort hij achter zich.

Bingo.

'Dertig euro,' zegt hij triomfantelijk.

'Vijftien,' biedt de vrouw.

'Twintig.'

'Deal,' antwoordt de bestuurder.

De vrouw geeft hem een nieuw biljet, net uit de muur getrokken. Tabaquito overhandigt haar een zakje met twee rode pillen.

'Allebei een halfie. Veel water drinken. Geen alcohol. En niet terugkomen.'

De auto en het skateboard verwijderen zich in tegengestelde richting.

Twee uur later, in de disco Mae West, barst het paradijs los in de hoofden van het stel.

Pas om elf uur 's morgens stoppen ze met dansen.

Ik kom op de plaats delict. Het krioelt er van de smerissen, forensisch onderzoekers en perslui. De dienders van Openbare Veiligheid zijn al bezig de sporen te vernietigen. Een stel jongens van onze technische recherche is foto's aan het maken. Een paar journalisten doen hetzelfde.

De plek is afgezet. Buiten staat een busje vol lijken; verscheidene deskundigen zijn als nijvere mieren aan het werk. Ik groet er een paar die ik weleens in de gang op het bureau ben tegengekomen.

'Staatspolitie,' mompel ik terwijl ik mijn pasje laat zien. Ze laten me door.

'Andreíta, schoonheid. Wanneer schenk je me eindelijk eens je liefde?' hoor ik achter me zeggen, aan de andere kant van de afzetting. Het is Cabrera, een journalist met een paddenkop van *La Prensa* die altijd met me loopt te flikflooiën.

'Nooit, Mario, flikker toch op,' antwoord ik zonder naar hem om te kijken.

Teringlijer.

Er liggen twee lijken bij de ingang, net achter de deur.

Op de vloer zijn een stel hulzen met krijt omcirkeld. Het is een smeerboel, overal bloed.

Zoals gewoonlijk.

Een heleboel mensen lopen en schreeuwen door elkaar heen. Ik meen te kunnen zien wie de wettige vertegenwoordigers van het laboratorium zijn.

Achterin vind ik el Járcor; hij is aan het rotzooien met de jongens van ballistiek.

'Hoestie, maatje, effe doorsmeren?' begroet hij me.

'Mocht je willen. Wat is er gebeurd?' antwoord ik terwijl we de handen tegen elkaar slaan.

'Kutzooi, ze hebben twaalf beveiligingsagenten afgemaakt.'

‘Vertel me eens iets nieuws.’

‘Ze hebben geweren en steekwapens gebruikt,’ hoor ik een bekende stem achter me zeggen. Ik draai me om en kijk in het gezicht van Leonardo, een van de forensisch rechercheurs. Hij is ongeveer van onze leeftijd, van Jar en mij; hij was bassist in een skaband. Toen hij de groep verliet, pakte hij zijn carrière als biochemicus weer op, eerst in Aguas en nu hier in Mexico-Stad.

‘Hoe weten ze dat?’ vraag ik.

‘Die van het busje waren ... hoe zal ik het zeggen? Doorboord als olijfjes. Ik zal het jullie laten zien,’ kondigt hij aan terwijl we naar de deur lopen. ‘Ze hebben alle lijken in het voertuig achtergelaten, op één na. Ik snap niet hoe ze zes getrainde agenten hebben kunnen neersteken.’

‘Daarom juist,’ zegt el Járcor, ‘die klootzakken waren geen politieagent. Arme drommels, ze hebben praktisch geen opleiding. De meesten kunnen niet eens lezen en schrijven.’

‘Zelfs bij ons worden ze niet aangenomen,’ voeg ik eraan toe.

‘En dat zegt wel wat.’

Vlak bij de deur liggen twee lichamen. Eentje voorover, met zijn voeten naar de ingang. Zijn gezicht ligt op de voeten van het tweede lichaam, dat op zijn rug naar het plafond zou liggen staren, als hij nog een gezicht had gehad.

‘Zoals jullie kunnen zien,’ zegt León terwijl hij zich over het eerste lijk buigt, ‘heeft dit exemplaar het voorwerp waarmee gestoken is nog in zijn lichaam zitten.’

Hij wijst naar een soort vork van zo’n dertig centimeter die uit de achterkant van de nek steekt.

‘Het lijkt wel een harpoen. Zo een die met een gaspatroonpistool wordt afgevuurd,’ merk ik op.

‘Lul niet. Wat een hufters, man. Wie bedenkt nou zoiets, León?’

‘De andere vijf zijn met messteken omgebracht; ze hebben steekwonden in de borst, en de chauffeur in het hoofd.’

‘Waren de beveiligers ongewapend?’ vraag ik.

‘Ze hadden het gebruikelijke: knuppels en gas,’ is el Járcors antwoord.

‘Ze moeten zijn verrast,’ zegt León. ‘Ik kan het nog niet met zekerheid zeggen, maar deze incisies lijken me heel diep. Alsof ze aangevallen zijn met zwaarden.’

‘Zoals door een eskader ninja’s?’

‘Lul niet, Járcor,’ zeg ik zonder mijn ogen van het eerste lichaam af te wenden. ‘Ze moeten in een hinderlaag gelegen hebben. Ze uit het busje hebben laten stappen. Was het geblinderd?’

‘Wat denk je zelf?’ vraagt mijn maatje. ‘Geloof jij dat eigenaren van dit soort bedrijven geld uitgeven om hun personeel te beschermen?’

‘Je hebt ze niet echt hoog zitten, hè, maatje?’

‘Kijk hier eens naar.’ León buigt zich over het tweede lichaam. ‘Uit de positie van de lichamen zou je opmaken dat die met de harpoen deze hier heeft neergeschoten.’

‘Onmogelijk. Door de terugslag van het wapen zou hij achterover zijn gevallen.’

‘Inderdaad, Andrea.’

‘Rustig aan, jullie twee, we zitten niet in *Cie Es Ai*,’ komt el Járcor ertussen.

‘Het gaat om een frontaal schot met een geweer,’ gaat León door, alsof hij hem niet hoort. ‘De kogel moet ter hoogte van de neus of mond zijn binnengedrongen. De schedel is versplinterd en de hersenmassa tot pulp gereduceerd. Straks bij de autopsie zullen we ongetwijfeld maar weinig hagel in de schedel aantreffen; het grootste deel is via het achterhoofd verdwenen, samen met de botsplinters en het hersenweefsel.’

‘Met andere woorden, ze hebben de hersens van die klootzak de lucht in laten vliegen,’ zegt el Járcor.

‘Ze hebben zijn kop opgeblazen. Luister eens, León, hier hebben we zeven lijken. En de andere?’

‘De beveiligers die in het laboratorium waren. Ze zijn net bezig de lichamen vrij te geven. Ze vertonen allemaal schotwonden. Ze zijn als beesten afgeschoten.’

‘Is het motief voor de roof al bekend? Dit lijkt me wel heel veel gedoe voor een paar aspirientjes.’

‘Dat is het nou net, maatje. Het blijkt wel dat je behalve billen ook hersens hebt,’ antwoordt el Járcor. ‘Ze hebben twee ton pseudo-efedrine gestolen.’

‘En wat mag dat wel wezen?’

‘De grondstof voor methamfetamine.’

‘Waarvoor gebruiken ze dat in dit lab?’

‘Het werkt ontstekingsremmend,’ komt León ertussen. ‘Het wordt gebruikt voor hoestsiroop, van het soort dat Cubilsa produceert. Best goede, trouwens.’

Hij is de enige die lacht.

‘Leg ons de grap eens uit, León.’

‘Vroeger, in mijn tijd als ska, kochten we als we krap zaten een fles Vick-siroop en maakten die soldaat. We werden er lekker gestoord van. Om nog maar te zwijgen over die Refractil Ofteno-neusdruppels.’

‘Verdomme, León, dus daarom heb je zo’n glazige blik,’ zegt el Járcor, en hij geeft hem een mep op zijn schouder.

‘Nee, beste Jar, dat doe ik niet meer. Alleen wiet, meer niet. Ik laat jullie nu met rust, ik ga de andere lichamen bekijken. Deze zaak belooft wat.’

‘Dat zal niet nodig zijn, dokter,’ klinkt het achter ons.

We draaien ons om. Daar heb je hém.

Kut.

Kapitein Gómez Darkseid van het Federaal Onderzoeksbureau komt met een pokerface op ons af lopen, zijn ogen verborgen achter die afschuwelijke Ray-Ban zoals de ... nou ja, de politie draagt.

‘Agenten, dit is een zaak van handel in verboden middelen, dus valt hij onder de federale competentie.’ Klein en gedrongen als hij is past zijn stem, die schor klinkt van de sigaretten en koude biertjes, niet bij zijn gestalte. ‘Daarom neemt onze dienst het nu over. Ik dank u voor uw tijd. Vanaf dit moment behandelen onze agenten de zaak.’

‘Voor zover ik weet, gaat het om diefstal. Geen drugshandel,’ zeg ik terwijl ik voor hem ga staan. Hij is niet onder de indruk van mijn postuur.

‘Agent Mijangos, het is altijd een genoegen u te zien. Ik had al lang niets meer over u gehoord. Bent u nog niet getrouwd?’

Hufter.

‘Onze mensen zijn al bezig de plaats delict te onderzoeken, kapitein. Het heeft geen zin dat uw deskundigen van voren af aan beginnen.’

‘Mijangos, ik vraag u niets. Het is een bevel. Oprotten jullie, allemaal. Deze zaak is van ons.’

Ik kijk hem aan met een blik die dwars door staal heen zou gaan, maar hij vertrekt geen spier. Ik maak rechtsomkeert. Ik zie dat León verdwenen is. El Járcor staat nog naar de bevelen van de kapitein te luisteren.

‘Laten we gaan, maatje. Zeg tegen onze mensen dat ze hun spullen kunnen inpakken.’

Ik loop zwijgend weg zonder nog naar Gómez Darkseid te kijken. Ik voel zijn glimlach in mijn rug prikken.

‘En, mijn lieve Andrea, wanneer geef je me nou je jawoord?’ zeurt Cabrera als ik het laboratorium uit kom en naar mijn motor loop.

Ik antwoord hem met een trap in zijn maag, waardoor hij dubbelgevouwen op de grond valt.